

Торбата на мама Мишорана

Кенгурито Ру беше обуцар и поправяше ботушките на горските гжуджета. Ру кроеше, режеше, лепеше, шеше, мама Скоки му помагаше, а кенгурчето Мики сладко гремеше в торбата ѝ. Към обед в обуцарницата влезе мишчицата Мишорана. Край нея тичаха гвете ѝ мишлета. Препъваха се, падаха, ставаха, накрая събориха един голям ботуш и разляха лепилото. Настъпи страшна олелия.

– Завиждам ти, Скоки! – въздъхна мама Мишорана. – Имаш късмет с това кротко кенгурче и с тази твоя торба!

– Ще измислим нещо и за твоите палавници! – засмя се обуцарят Ру. – Ей сега ще ги укротим!

Той взе игла и конец и – хоп-хоп-хоп! – уши торба за мама Мишорана.

– Готово! Слагай мишлетата в нея.

Мама Мишорана беше много

щастлива –

новата ѝ

торба беше

удобна и красива,

а палавите мишлета

много обичаха да ги носи в нея.

Очилата на вълшебника Мърморко

Вълшебникът Мърморко беше в лошо настроение. От известно време не виждаше добре и постоянно се препъваше.

– Време е да си направя очила! – измърмори той накрая и се запъти към горската оптика на чичко Къртичко.

– Искам очила. Искам да са хубави. Трябва да ми отиват и да не ме загрозяват! – поръча вълшебникът.

Чичко Къртичко се замисли.

Какво да направи?

Според него вълшебникът Мърморко беше госта грозен и без очила.

– Такааа... – каза накрая чичко Къртичко. – Ще ти направя прозрачни очила. С прозрачни стъкла и с прозрачна рамка. Толкова прозрачни, че няма да се виждат. Но освен тях ще ти направя и нормални очила. Ще ги слагаш сутрин, след ставане от сън, за да видиш къде си оставил прозрачните си очила.

